

Cukor a salátámban – egy angol lány tapasztalatai egy Magyar táborban

Amikor Magyarországon jártam, cukorral ettem a salátámat. Ez egyike volt azoknak a dolgoknak, amin meglepődtem, míg két hétig a magyar Szentírás Szövetségnél szolgáltam ezen a nyáron. Nem volt még olyan régen, hogy búcsút vettem a csapatomtól Budapesten és hazatértem tele történetekkel, legyőzött kihívások és tapasztalatok emlékével. Tapasztalatokkal, amik felbátorítottak, megerősítettek és jobban megértették velem Isten kegyelmét, és az Ő csodálatos munkáját. Az angol *Frontline* missziós csapat tagjaként két angol Biblia táborban segítettem egymás után. Az angol csapat mutatta be a napi Biblia-tanítást, tanította meg a napi aranymondást, vezette az angolórákat, illetve bizonyosságot tett a gyerekeknek. A székesfehérvári tábor nagyobb lett, mint amire számítottam, több mint 50 gyermekkel, akik közül sokaknak nincs rendszeres kapcsolata hívőkkel. Első pillanatban elborított a gyerekek serege, de egyre jobban felbátorodtam, köszönhetően a csapatunk összetartásának, a megbeszéléseink imádságainak és a helyiek lelkesedésének. A csapatunk teljesen vegyes volt származásra, életkorra, nemre és tapasztalatra tekintettel, de egyesített minket a közös vágy, hogy megosszuk Isten örömeit. Minden estét együtt töltöttünk, készülve a másnapra, beszélgetve, nevetve, fagyalaltot nyalogatva és néha motorozva. Szerintem legalább annyi mókában volt részünk, mint a gyerekeknek – ha nem többen. Sok jó barátot szereztem, és sokat tanultam a csapatom tagjaitól. A tábor ideje alatt „nagy vörös lábnak” hívtak, mivel egy elfertőződött szúnyogcsípés miatt első kézből ismerhettem meg a magyar egészségügyi rendszert. A gyerekek a táborban nagyon kedvesek és barátságosak voltak, lelkesen készültek, és örömmel lógtak körülöttünk egész idő alatt. A nyelvi korlát nem hozta őket zavarba: nagy lelkesedéssel tanítottak nekem magyar kifejezéseket. Nagy megtiszteltetés volt megosztanom velük a hitemet, és hogy beszélhettem velük Jézusról. A Magyarországon töltött két hetem alatt

alaposan belemerültem a helyi kultúrába. Együtt laktam a helyiekkel, a gyülekezeti tagoknak hála kipróbálhattam a nagyszerű magyar konyhát, magyar szavakat és kifejezéseket tanulhattam, amik közül máig a „Semmi baj!” (No worries) a kedvencem. A hétvégék során felfedezhettem Budapestet, tanulhattam a magyar történelemről és még gyülekezetbe is eljuthattam. Sosem felejttem el az itteni tapasztalataimat. Nagyszerű volt megismerni egy csodálatos országot ilyen nagyszerű módon, szolgálni Istent és növekedni a hitemben.